

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **J. H.**, zastoupeného Mgr. Martinem Pechem, advokátem se sídlem Plzeň, Malá 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 5. 2015, č. j. 57 A 25/2014 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Přípisem Městského úřadu v Rokycanech (dále „správní orgán 1. stupně“) ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. MeRo/10803/OD/13, bylo žalobci (dále „stěžovatel“) oznámeno, že dosáhl počtu 12 bodů v bodovém hodnocení porušení povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“) a zároveň byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Proti záznamu bodů podal stěžovatel námitky, které byly rozhodnutím správního orgánu 1. stupně ze dne 18. 12. 2013, č. j. MeRo/14109/OD/13 zamítnuty. Stěžovatel se bránil odvoláním, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2014, č. j. DSH/3840/14, zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž tvrdil, že v bodovém hodnocení dosud 12 bodů nedosáhl. Uvedl, že poslední 3 body měl obdržet za přestupek

(překročení povolené rychlosti), u něhož souhlasil s vyřízením v blokovém řízení jen z důvodu nesprávných informací o výši sankce v případném správním řízení. Stěžovatel se domníval, že podáním chybné informace došlo k porušení § 6 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Upozornil také na možnou vadu tachometru. Stěžovatel dále namítal, že i v předcházejících případech neproběhlo blokové řízení v souladu se zákonem. Poukázal na nedostatečné vyplnění dřívějších pokutových bloků, které tudíž nesplňovaly zákonné požadavky. Dle stěžovatele tak došlo k porušení hned několika zásad ovládajících správní řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 12. 5. 2015, č. j. 57 A 25/2014 – 57, správní žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), zamítl.

Krajský soud nejprve upozornil na rozdíl mezi řízením o námitkách proti záznamu bodů a řízením ve věcech jednotlivých přestupků. Konstatoval, že v řízení o námitkách lze posoudit pouze zákonnost záznamu bodů, respektive zhodnotit, zda byl záznam podložen pravomocným rozhodnutím. Skutkovými a právními aspekty jednotlivých přestupků se již v tomto typu řízení zabývat nelze. V tomto kontextu odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a dále se věnoval jednotlivým pokutovým blokům, které byly podkladem pro záznam příslušných bodů.

Na nařízeném jednání krajský soud provedl důkaz spornými pokutovými bloky a dospěl k závěru, že k žádnému porušení zákona nedošlo. Pokutové bloky totiž obsahují všechny podstatné údaje a odpovídají požadavkům zákona. Ve vztahu k pokutovým blokům, které stěžovatel považoval za nedostatečně vyplněné, krajský soud poznamenal, že lze bez pochybností dovodit, že se týkají jednoho konkrétního přestupku a splňují všechny náležitosti.

S ohledem na předmět daného řízení krajský soud také vysvětlil, že se nemůže blíže zabývat tvrzenou nesprávnou informací o výši pokuty, poskytnutou strážníkem městské policie, ani problematikou související s funkčností tachometru. Závěrem krajský soud uvedl, že napadené rozhodnutí obстоjí také z hlediska formálního, je dostatečně odůvodněno a vychází ze zjištěných skutkových okolností.

Kasační stížností ze dne 25. 6. 2015 napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu s odkazem na důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Námitky se přitom kryjí s argumentací obsaženou již ve správní žalobě.

Stěžovatel se opětovně snaží zpochybnit body uložené za předcházející přestupky na úseku dopravy, přičemž zejména nesouhlasí s třemi body, které obdržel na základě blokového řízení ze dne 22. 9. 2013. Uvádí, že jej strážník městské policie nesprávně poučil o výši přípustné sankce, což ovlivnilo jeho procesní postup v tom směru, že místo správního řízení souhlasil s řízením blokovým.

Stěžovatel dále zdůraznil, že ani bloková řízení o předcházejících přestupcích neproběhla v souladu se zákonem. Především namítá, že jednotlivé pokutové bloky byly nesprávně vyplněny, neboť v nich nebyly zachyceny všechny podstatné informace identifikující přestupkové jednání. V tomto ohledu se odvolává na judikaturu Nejvyššího

soudu i Nejvyššího správního soudu, podle které je nezbytné trvat na obsahových náležitostech při ukládání blokových pokut. V uvedených vadách blokových řízení spatřuje stěžovatel rozpor se zásadami správního řízení i některými články Listiny základních práv a svobod.

V závěru stěžovatel konstatuje, že se nemůže ztotožnit s názorem, že by vyplněná část pokutových bloků zůstala u policejního orgánu a neobdržel by jí účastník řízení. Rozsudek krajského soudu navrhuje zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve stručném vyjádření pouze uvedl, že trvá na správnosti a zákonnosti napadených rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nicméně jednotlivé námitky pod uvedené důvody nepodřadil a z obsahu kasační stížnosti ani nevyplývá, co vlastně krajskému soudu vytýká. Kasační stížnost je totiž tvořena argumentací, kterou stěžovatel předestřel již ve správní žalobě, a na níž krajský soud detailním způsobem reagoval. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu pokládá za vhodné zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů, přičemž úkolem stěžovatele je v souladu s dispoziční zásadou specifikovat a vymezit jednotlivá skutková a právní tvrzení, z nichž je dovozována nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí [k problematice žalobních (kasačních) bodů lze odkázat například na podrobný rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, přístupný společně s dalšími rozhodnutími zdejšího soudu na www.nssoud.cz)]. Samozřejmě stěžovateli nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy jí krajský soud dostatečně nevypořádal, popřípadě není-li stěžovatel s jejím skutkovým či právním posouzením spokojen, vždy by však mělo být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládá stěžovatel za nedostatečné, respektive nesprávné. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, může se Nejvyšší správní soud zabývat posouzením zákonnosti jen rozsudku krajského soudu v rovině obecné. V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a za stěžovatele by v podstatě domýšlel, v čem je napadené soudní rozhodnutí nesprávné. Uvedený názor je ostatně podpořen i dřívější judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že *„[s]těžovatel je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu v kasační stížnosti explicitně uvést a vymezit tak rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí*

Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74, www.nssoud.cz). Uvedení konkrétních stížných námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 4).

Shora uvedené závěry přesně dopadají na nyní posuzovanou věc, neboť stěžovatel prakticky pouze zopakoval žalobní námitky týkající se nezákonností v blokových řízeních o přestupcích, které předcházely dosažení 12 bodů za porušení povinností stanovených zákonem o silničním provozu. Na tyto námitky však krajský soud podrobně odpověděl již v napadeném rozsudku a vystavěl vůči nim vlastní logický argumentační závěr, v němž se zabýval skutkovými i právními aspekty projednávané věci. Jestliže se stěžovatel proti této argumentaci nikterak nevymezuje, nemá Nejvyšší správní soud jinou možnost, než v souladu se závěry krajského soudu označit již jednou uplatněné námitky za nedůvodné. Na tomto místě je vhodné podotknout, že obsah a kvalita návrhu (kasační stížnosti) je zcela v moci stěžovatele a v zásadě je jím předurčen též výsledek soudního rozhodnutí.

Na druhou stranu existují kasační důvody, k nimž je Nejvyšší správní soud nucen přihlédnout z úřední povinnosti i v případě, kdy argumentace stěžovatele kvalitu požadovanou pro věcný přezkum postrádá. V daném případě přichází v úvahu zabývat se otázkou (ne)přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Pokud by zdejší soud zjistil, že se jedná o rozsudek nepřezkoumatelný, musel by k zrušujícímu verdiktu přistoupit navzdory shora uvedeným závěrům.

Nejvyšší správní soud ovšem zjistil, že napadený rozsudek nepřezkoumatelností netrpí. Úvahy krajského soudu jsou dostatečně zřetelné a logické, přičemž nechybí detailní posouzení jednotlivých žalobních námitek. Krajský soud rovněž provedl relevantní důkazy, z nichž vyvodil správné závěry. Z dokazování především vyplynulo, že jednotlivé pokutové bloky byly vyplněny v souladu se zákonem i podmínkami, které byly blíže specifikovány příslušnou judikaturou zdejšího soudu (srovnej výklad nároků na obsahové náležitosti při vyplnění pokutových bloků v rozsudku tohoto soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20). Krajský soud správně rozpoznal také podstatu daného správního řízení a odpovídajícím způsobem vyložil, jakou argumentaci mohl stěžovatel uplatnit v řízení o námitkách proti zápisu bodů, a co mohl namítat jen v řízení o jednotlivých přestupcích. V tomto ohledu se jedná o rozhodnutí přesvědčivé, vycházející z příslušných ustanovení zákona i relevantní judikatury. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž nemohl být dán.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nezjistil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, přičemž kasační stížnost žádnou relevantní argumentaci vůči závěrům krajského soudu neobsahovala, vyhodnotil zdejší soud kasační stížnost jako nedůvodnou. V souladu s ustanovením § 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s. jí tedy zamítnul.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, u

kterého však nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu